

Nina CABA

Logaritmul tăcerii

– poeme –

Lucrare editată de Biblioteca Județeană
„Petre Dulfu” Baia Mare
în cadrul Programului **Pagini Contemporane**

Coordonator: Dr. Teodor Ardelean

Descrierea CIP

CABA, NINA

Logaritmul tăcerii : poeme / Nina Caba ;
Cuvânt înainte de Silvia Rodica Pop. – Baia Mare :
Biblioteca Județeană „Petre Dulfu”, 2014.

87 p. : il.

ISBN 978-973-1748-74-0

821.135.1-1

**Proiect susținut de Clubul Lions „Rivulus
Dominarum” Baia Mare**

Culegere text: elevii *Iulia Țințaș* (Colegiul Național
„Vasile Lucaciu” Baia Mare) și *Cristian Pașka*
(Colegiul Național „Gheorghe Șincai” Baia Mare)

Grafică: eleva *Anca Crișan* (Liceul de Artă Baia Mare)

Copertă și realizare grafică: *Alexandru Roman*

Multiplificare: *Gheorghe Șut*

*Volum dedicat părintelui **Arsenie Boca**,
părintelui **Lavrente**,
Părintelui **Iustin Pârvu**
și tuturor martirilor neamului românesc*

Motto:

*Vâslesc în noi conștiințele străbune,
Strămoșii, toți, ne curg sub osul frunții,
Credința noastră încordată ca un arc
S-a pregătit să mute iarăși munții.*

Cuvânt înainte

Înțelegerea și aprecierea corectă a poeziei doamnei Nina Caba implică pătrunderea în sensibilitatea personalității sale, un orizont sufletesc deosebit de bogat, indefinit marcat de un puternic sentiment al destinului, ajungând la modul ei original de a vibra în fața lumii.

Ideile poetice sunt reflectate prin cuvinte cu valoare de simbol, într-un limbaj simplu, cu accent pe esență, pe trăire și idee poetică. „Privirea ta/ delapidază zborul/ și năruie-n secunde viitorul”. (*Palimpsest cu fructe de pădure*)

Poezia ei ni se dezvăluie prin adâncimea semnificațiilor ce corespund celor câteva teme și motive lirice, ce se dovedesc a fi, de fapt, „nervurile” volumului de poezie: „Să te trag/ din vis afară,/ tapetând cu tine clipa,/ să sondez nemărginirea,/ decupând-o cu aripa”. (*Frescă*)

Lumina și întunericul sunt două metafore revelatorii, între care predominantă este metafora luminii, ca formă de trăire a misterului. Acestora li se adaugă și suferința. „Doamne,/ Oglindește-te în mine,/ Prin lucrare dă-mi misterul,/ Noi românii, întru tine/ Fă să ne-nrudim cu cerul”. (*Logaritmul tăcerii*)

„Să se facă lumină” spune un vechi citat biblic definind importanța vitală a luminii. Nina Caba simte foarte bine acest lucru, trăind bucuria

luminii vizibile, exterioară ființei sale, ce impresionează ochiul omenesc, inundată fiind, în interiorul ei, de cascade de lumină. „Sunt o cascadă de lumină/ Dintr-un tărâm necunoscut/ C-o reverență bizantină/ Vin, Doamne, mâna să-ți sărut”. (*Cascada de lumină*). Lumina reprezintă aici o regăsire a sinelui.

În volum, lumina este prezentată, din perspectivă creștină, ca semn al dumnezeirii și al începutului: „Doamne,/ gata sunt să intru în ritm/ cu lumina și culoarea/ Răsfoind din valuri marea/ Prin tăceri de logaritmi”. (*Logaritmul tăcerii*)

În poezia sa, lumina este formă vizibilă de energie, observabilă de ochiul uman, dar radiată prin mișcarea particulelor încărcate energetic: „Tu desenezi infinitul/ În vreme ce eu,/ șterg cu grijă/ din ferestre, întunericul”. (*Îndeletnicire cotidiană*)

În volumul *Logaritmul tăcerii* lumina este simbol ascensional și reprezintă calea înălțării, mântuirea și fericirea divină, este matrice a lumii și legătura între individ și sinele său astral: „Doamne/ Fă-mă tu să fiu oricând/ Din cununa ta o rază/ Ce secunda traversează/ Tot adâncul luminând”. (*Logaritmul tăcerii*)

Poeta simte pulsul luminii, ca o vibrație, ce exercită o forță puternică asupra lucrurilor care sunt atinse sau prin care lumina trece: „Lacrimi grele de întuneric/ Se sparg explodând pe trotuare,/ iar copiii amorsați cu speranțe/ desenează lumina pe soare”. (*Oglinzi de rouă*)

Trăim celebrarea luminii primordiale, ale cărei virtuți creatoare se risipesc în momentul auroral al lumii: „Să tragem cerul după noi/ca pi-un trofeu

de vânătoare,/ să-l înnodăm de curcubeu,/ să-l așezăm în felinare”. (*Menuet*)

Întunericul este simbolul unei existențe inelare, totul începe și se sfârșește cu el: „Nemișcătoare noapte-și neagră ca și vinul/ de capetele tale,/ Mi-e înnodat destinul”. (*Suspin*).

Acest destin produce și multă suferință, redată discret în poezie: „În umbra mea, ca într-o oglindă/ se scurge chipu-mi de pe chip/ și cum sunt tot mai străvezie/ mă prind de lacrimă și țip”. (*Spirala sufletului*)

În poemele Ninei Caba există o noblețe a suferinței. „Mirosea a piatră grea/ Noaptea ce te împodobează/ Cel ce nu te mai găsea/ A durere mirosea”. (*Lui Nichita Stănescu*)

Suferința înnobilează în măsura în care i se descifrează sensul, și este asumată. Găsești în ea o cale, descoperind că nu e un drum înfundat, ci o încercare trimisă de Dumnezeu. „Doamne,/ Iar m-arunc în gândul tău/ Ca să-mi recreezi făptura,/ Să nu mai rostesc cu gura/ Numai pomeniri de rău”. (*Logaritmul tăcerii*)

Suferința produce mutații uimitoare: „Se crispează/ Renașterea în sine,/ putrezește în vitralii lumina/ În sublim vegetează durerea./ Peste lacrimi se trage cortina”. (*Cortină de lacrimi*)

În locul lamentării, apare împăcarea cu sine: „El calcă pe zâmbetul meu/strivindu-l cu ură/ și Urmele pașilor lui zâmbesc/cu un fel de gură”. (*Contagiune*)

Suferința este suportabilă, rodind în noblețe și spiritualitate: „S-a spart întunericul în cioburi enorme/ și frigul din inimi acum e zdrobit/ Se scaldă lumina în contururi și forme/ chiar de la minus la plus infinit”. (*Renaștere*)

Spiritualitatea te face să urci niște trepte, trepte în iubire: „Ești o amplă teoremă/ dezlegându-se mereu/ cu răbdare și iubire/ chiar de către tatăl tău”. (*Sofia*)

Poezia Ninei Caba ne demonstrează faptul că în momentul în care înțelegi că ce ți s-a dat, te apropie de Dumnezeu, poți să înduri orice: „Doamne,/ Să cuprind cu inima/ Și cu mintea mea puțină/ Strălucirea ta divină/ Un Tabor aș sublima”. (*Logaritmul tăcerii*)

Spiritul învinge fragilitatea trupului. Credința te salvează: „Doamne, Pune-mi tu din nou pe deget,/ Cu peceți de cer, inelul/ Să-mi înmoi în Psalmi penelul./ La urcușuri să nu preget”. (*Logaritmul tăcerii*).

Volumul cuprinde note de optimism, având încredere în natura umană ca *un răspuns* al luminării dumnezeiești: „Tu n-ai motive să te întristezi/ Chiar dacă azi, pe frânghia privirilor tale/ Traversează cruciada secundelor îmbrăcate în zale”. (*Memento*)

Căutându-și *spațiul matrice*, propice sufletului său, Nina Caba proiectează asupra sa drama umanității care trăiește în vremuri tulburi, drama lumii care și-a pierdut credința: „Pâlpâie spațiul, pâlpâie/ Lumina învață să cadă/ Se scutură viața în secunde/ Grefată pe prima zăpadă”. (*Eternul din pupile*)

Dimensiunile acestei stări interioare sunt date de îndoială, frică, deznădejde, de frisoanele infernului: „Nu mai ucideți pruncii nenăscuți/ Căci ei sunt scutul nostru de lumină/ Sunt raza infinitului din noi,/ Și viitorul nostru fără vină”. (*Porunca a VI-a*)

Poezia acestui volum poate fi înțeleasă, iubită și acceptată cel mai bine de către cei fără prejudecăți, fără inhibiții, fără convenții. De cei a căror imaginație este liberă și neîngrădită.

Este o redescoperire a unui timp uitat, timpul trăirilor adevărate, timpul luminii, timpul care a fost și timpul care începe iar. Este, în fapt, un timp al nostalgiei, pe care fiecare dintre noi îl poate așeza acolo unde are nevoie. Acolo unde s-a născut iubirea, acolo unde cu toții tânjim să ne întoarcem, puri ca niște copii.

Prof. dr. Rodica Silvia Pop

Mesaj

Nu ignora
fâlfâitul de inimă
al acestei secunde
într-o limbă sanscrită,
ce pulsează continuu spre univers,
trecând prin coloana infinită.

În timp ce, pe ruinele zilei,
adolescente virtuale
iar vor exersa în aquaforte,
rectificând
toga acestui amurg
luxuriant.

Radar

Mi se calcinează speranțele
În eterna nerostitei plecări.
Se topesc, ruginind,
În lentile martirii,
Se-nchide piramida
pe radarul privirii
Și zeități de ceară
ne vând în cer cărări.

Frescă

Să te trag
din vis afară,
tapetând cu tine clipa,
să sondez nemărginirea,
decupând-o
cu aripa.

Să-ți restitui
apetitul,
falsificator de pantă
și Divina Comedie
să devină iar
vacantă.

Să cabrez
ferocitatea
răstignind-o-ntr-o oglindă
când prin somnul meu haotic
lupii hămesiți
colindă.

Aripă de aer

Iubitule, în părul tău
s-a înecat un curcubeu.

Asfaltu-i ars de umbra mea,
distanța s-o comprim, aș vrea.

Strâng aurele din icoane,
topiții sfinți curg pe peroane.

Sub glezna gândului strivesc
câte-un canon bisericesc.

Când luna veștedă suspină
într-o oglindă bizantină,

Am să învăț să înot și eu,
în sângele lui Prometeu.

Kinetos

Iau forma apelor
și curg
prin crăpătura
din amurg.

Iau forma timpului
și zbor
printr-o fereastră
din decor.

Iau forma inimii
și bat
pe caldarâmul
din palat.

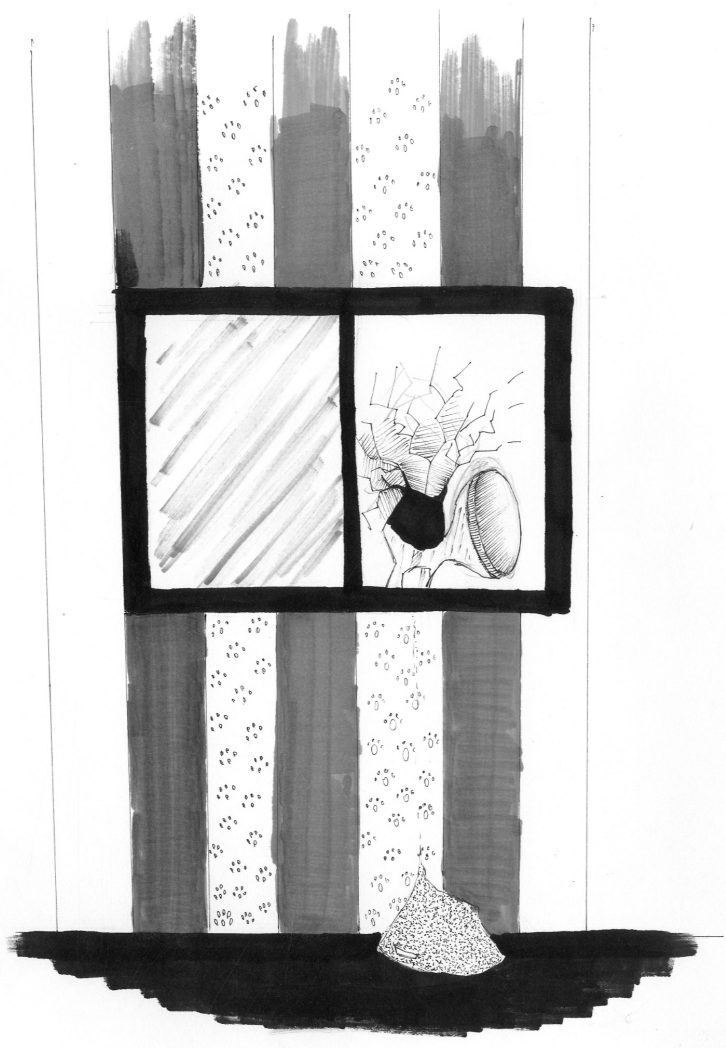
Iau forma ochilor
de zeu,
monezi căzând
pe pieptul meu.

Iau forma frigului
și zac
În gămălia
unui ac.

Iau forma cuiului
intrus
bătut în palma
lui Isus.

Iau forma versului
nescris
și a frânturii
din abis.

Iau forma formelor
și-ndur
cămașa strâmtului
contur.

Menuet

Să tragem cerul după noi
ca pe-un trofeu de vânătoare,
să-l înnodăm de curcubeu,
să-l spânzurăm de felinare.

Să scuturăm tăcerile
ciorchini, de dimineață,
să călărim nestingheriți
prelungii cai de ceață.

Lungimi de undă să turnăm
în cupele uimirii,
din rame și argintării
să vindecăm martirii.

Să-i agățăm de vorbe-n cui
pe cei din fața ușii
și-ncoronând dantelării,
să luăm drumul cenușii.

Îndeletnicire cotidiană

Tu desenezi infinitul
în vreme ce eu
șterg cu grijă
din ferestre
Întunericul.

Contagiune

El calcă pe zâmbetul meu
Strivindu-l cu ură,
Și urmele pașilor lui
Zâmbesc c-un fel de gură.

Palimpsest cu fructe de pădure

Surâsul tău
are mirosul ierbii,
oglină-n care-și spală
somnul cerbii.

Și glasul tău
mai picură conture
În palimpsest
cu fructe de pădure.

Privirea ta
delapidează zborul
și năruie-n secunde
viitorul.

Femeie de ceasornic

(D-nei Doina B.)

De-ai ști tu
cât albastru
îți curge printre gene,
Femeie-mbobocită
în dimineți
perene.

Azi, în ceasul spaimei,
vrei să-ți arunci
toți anii
Femeie de mercur,
dezacordând
litanii.

Pe chipul tău fierbinte
iar se revarsă
crinii,
Femeie de cristal,
reparfumând
și spinii.

Mai pendulează somnul,
în părul tău
de zgură,
Femeie de ceasornic
cu acele
pe gură.

Tu știi să-ți iei și pașii
când intri
în cetate,
Femeie de stibină,
tinzând
spre puritate.

Haiku

O lacrimă cât orizontul,
la capăt pendulând copilăria.

Sub pleoape
tăcerea limpezindu-se.

Geneza unui frig imens

Ningea cu suflete-n adâncuri
Corăbii se-afundau pe câmpuri.

Tu-nzăpezeai pe Dumnezeu
Prin fiecare gest al tău.

Și-ncărunțind și zi și noapte,
Cădeau căările prea coapte.

Iscând un ger cumplit în soare
Coseam un cer de-un fund de mare.

Trăgeam în somn pe noi pământul,
Pe buze se oprea cuvântul,

Se sfâșia chiar val pe val,
Și lupi se furișau în cal.

Fotograme în sepia

Eu trăgeam lumina
Să-mi fie mai aproape,
Tu ca o simfonie
Te-nvolburai pe clape.

Mai repetam cu valuri
Și adunam quasari,
Recompunând distanța
Din care-mi tot răsari.

Renaștere

S-a spart întunericul
în cioburi enorme
și frigul din inimi
acum e zdrobit.

Se scaldă lumina
în contururi și forme
chiar de la minus
la plus infinit.

Porunca a VI-a

Nu mai ucideți pruncii nenăscuți
Căci ei sunt scutul nostru de lumină
Sunt raza infinitului din noi
Și viitorul nostru fără vină.

De ce vă transformați în vechi Irozi?
Călăi de vieți zvârlite la canale?
De-L strigați cumva pe Dumnezeu
Se-afundă glasu-n maldărul de jale.

Lăsați pe prunci să vină la Isus
Căci ei sunt roata lumii siderale
Să prindem sensul ei, cât mai e timp
Că de întoarcere nu mai e cale.

Nu mai ucideți pruncii nenăscuți
Căci ei sunt scutul nostru de lumină
Sunt raza infinitului din noi
Și viitorul nostru fără vină.

Rapsodie pentru F. G. Lorca

Mi-e cerul gurii plin de verde
de un verde-ntunecat.
Clar de sunet,
soare verde,
ochi de verde vindecat.

Unde-o fi acum poetul
cu falange de agat?
Clar de sunet,
soare verde,
ochi de verde vindecat.

Vine îngerul cel verde
prin destinu-mi sfârtecat.
Clar de sunet,
soare verde,
ochi de verde vindecat.

Măscăriciu-și lasă plânsul
de o rază disecat.
Clar de sunet,
soare verde,
ochi de verde vindecat.

S-a prelins un șarpe verde
și din liniște a mușcat.
Clar de sunet,
soare verde,
ochi de verde vindecat.

Unde ești copilărie,
în ce coș te-am aruncat?
Clar de sunet,
soare verde,
ochi de verde vindecat.

Memento 08.08.1984

Tu n-ai motive să te întristezi
chiar dacă azi,
pe frânghia privirilor tale
traversează
cruciada secundelor
îmbrăcate în zale.

Nu trebuie să ai remușcări
când dirijezi vântul
din vârfuri de turn
și ți-a scăpat pasărea
cu cioc de coșmar
și inel de Saturn.

Nici licărul
nisipului strangulat
n-ai de ce să-l regreți
și nici litera vremii
fosforizând arhanghelul
ce curge pe pereți.

Oglinzi de rouă

Lacrimi grele de-ntuneric
se sparg explodând
pe trotuare,
iar copii amorsați cu speranțe
desenează lumina
pe soare.

Contur sonor

Ninsoarea
violetă
se-aprinde pe moschee.

Se strânge
infinitul
în conturul de femeie.

Ecouri în pupile

Pe înaltul liniștii
de brad
aud secundele
cum cad.

Se sparg ecouri
în pupile
și desenez conturul
altei zile.

Ah, s-a rupt
tunelul de mătase
prin care viața
mă strigase.

Un ban de-argint
prin aburul sculptat
aniversează-un clown
decapitat.

Pe dinlăuntru

Vine-un înger
de magneziu,
subțiat peste măsură,
străbătând pe dinlăuntru
o monedă de cristal.

Limbi de aer,
limbi de aer,
î s-au vindecat pe umeri,
și din zboru-i, buza ceții,
a mușcat adânc, mortal.

Chihlimbare

Mai târziu, ori mai curând,
tot am să te prind de gând,
de sângele fluturând...

Și am să te smulg pendulei
rupte-n două,
și din suavele oglinzi de rouă.

Poluat cu himere

Te întreb,
n-ar fi mai comod pentru tine
să-ți bat un cuvânt sub umărul
stâng?

Apoi să te învăț
matematica sufletului,
a sufletului
ce predă zăpada
prin săruturi subțiri,
iar în cupa ce se va umple
gravitează tăcerea,
tăcerea
ca o salbă de ochi.

Lustruite florete

Apoi du-te
și dansează
pe tăișul acestor lustruite florete,
dansează cu inima
și cu petalele pleoapelor tale
până când din sângele tău
va învia
dimineața,
ca o panteră aburită
de culoarea speranței.

Transfuzie

Se lasă-n noi
uitarea
ca rugina,
de teama răstignirii
s-a prăbușit
lumina.

Zidită-i piramida
pe ochi
contemporani,
ce rașchetează
cerul
de patru mii de ani.

Și le sclicesc
pe umeri
mințile enorme,
limba li-i

bătută
în cuneiforme.

Inventează
un soare
fără nicio pată,
să-l arunce-n centrul
lumii
înc-o dată.

Spirala sufletului

În estuarul de iluzii,
se scurge chipu-mi
de pe chip,
ca subțiată resemnare,
țâșnind
din palma lui Edip.

Rostogoliri asurzitoare,
căderi de chipuri
de pe sine,
glorificate de-așteptarea
trecutului
ce nu mai vine.

Alerg continuu
după chipu-mi,
distanța parcă se dilată,
și astăzi urc din nou spirala
prin limpezimea
de-altădată.

Variantă

În umbra mea, ca-ntr-o oglindă,
se scurge chipu-mi
de pe chip,
și cum sunt tot mai străvezie
mă prind de lacrimă
și țip.

Logica unui armistițiu

Hărțuit înadins de himere,
cu șaua în spate parcurg
cuvinte înnodate cu lacrimi
pe leneșe glezne de burg.

Perdele de fluturi nocturni
azi cad șiroind de pe noi,
și buza fântânii sărută
c-o piatră neplânșii eroi.

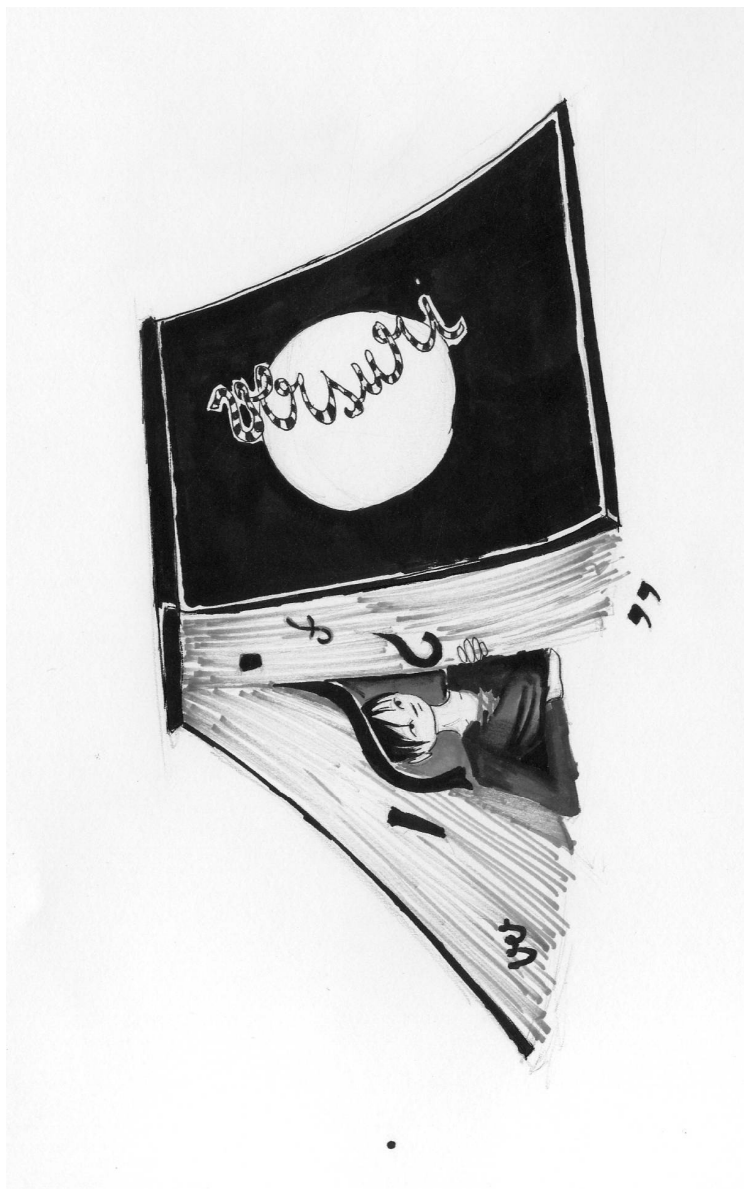
Idealuri încep să se piardă,
în amfora lumii se scurg,
mai umblă doctrina cu zgardă
purtată-n pantofi de Licurg.

Strivit între coperți de carte

Să fii strivit de fragede cuvinte,
Să fii strivit între coperți de carte,
Să te prelingi pe muchii de tipare,
Să te rănească litera de moarte.

Să fii strivit de versul anacronic,
Să fii strivit de patinate rime,
Să lași poemul să-ți deschidă vena
Și nechematul verb să te exprime.

Să fii strivit de virgule și puncte,
Să fii strivit de semne de-ntrebare,
Să te seducă ample ghilimele,
Să te ucidă setea de culoare.

Eternul din pupile
– *lui M. C.* –

Pâlpâie spațiul, pâlpâie,
lumina învață să cadă,
se scutură viața-n secunde
grefată pe prima zăpadă.

Pâlpâie spațiul, pâlpâie,
durerea învață să treacă,
mai lasă-ți privirea să spele
obsesia care mă-neacă.

Pâlpâie spațiul, pâlpâie,
poetul mai trece prin vamă,
el duce-n pupile eternul
și-un vânt de mesteacăn îl cheamă.

Pâlpâie spațiul, pâlpâie,
lumina învață să cadă,
se scutură viața-n secunde

grefată pe prima zăpadă.

Suspin

Nemișcătoare noapte
și neagră ca și vinul,
de capetele tale
mi-e înnodat
destinul.

Trecând cu spada minții
prin nodu-ți gordian,
pe rând deschid ferestre
în coduri
de mărgean.

Cortină de lacrimi

Putrezește surâsul pe buze,
Mona Lisa își înghite surâsul,
omenirea-n vibrații confuze
își amestecă plânsul cu râsul.

Ei se șterg cu surâsuri pe mâini,
ei transferă surâsuri pe mituri,
lustruiesc cu surâsuri podeaua,
licitează surâsuri pe rituri.

Se crispează Renașterea-n sine,
putrezește-n vitralii lumina,
în sublim vegetează durerea,
peste lacrimi se trage cortina.

Sechestru

Am să pun
la oră zgardă,
ca trecând
să nu se piardă.

Iar pe gândurile tale
pun cămașă grea,
de zale.

Și în valuri
sap morminte,
pun sechestru
pe cuvinte.

Mirosea a clar de vânt
– *lui Nichita Stănescu* –

Mirosea a semn strivit
ideea de infinit,
a cuvinte mirosea
somnul ce te albăstrea.

Mirosea a clar de vânt
locul tău de pe pământ,
ceea ce nu se vedea
a uitare mirosea.

Mirosea a stea polară
timpul de pe timp când zboară,
a tăcere mirosea
dorul tău de nimenea.

Mirosea a piatră grea
noaptea ce te-mpodobează,
cel ce nu te mai găsea
a durere mirosea.

Repetitive

El tocmai

îmi înconjura somnul,
petală căzând.

Cu râsul său limpede,
absolut,
ca o mutație genetică.

Autoportret

Chiar și acum
mi se mai toarnă
în buzunare ipotetice
curajul pentru ziua de apoi.
Din alveola memoriei,
numai rutinatul călău
îmi va extrage cu forcepsul
o teoremă de circumstanță.
Prin labirintul de plumb,
de mine însămi mă izbesc
alergând
între două camere de tortură.

Radiografia unui discurs

Să faci disecție pe cuvânt
e-un act de reală anvergură,
să-l rogi să se lase discurs
ca apoi să-i bagi pumnul în gură,
să-l întinzi până simți că se rupe,
să-l drapezi cu o falsă candoare,
să-l înalți la rangul de zeu,
ca apoi să-l calci în picioare,
să-l subțiezi ca pe-o hemogarfie,
să-l fardezi abundant cu brucină,
să-l arunci pe-un colac de salvare,
să-l renegi, să-l atârni în vitrină,
să-l închei pân' la ultima capsă,
să-l jupoi arborând o cortină,
să-l înnozi de freatice nimburi
și-apoi să-l condamni la ghilotină.

Psalm

Sunt Doamne, azi,
în talpa ta un rid
și ochiul de păun
ce mă deschid.

Chiar trupul meu
e-un pergament subțire
ce-a devenit o filă
de psaltire.

Dă-mi Doamne
o oglindă de abis,
pe unda ei
să pot ieși din vis.

Sub lacrima-ți
doresc să-ngenunchiez,
și-ntreaga-mi ființă
s-o cufund în crez.

Albastru de Voroneț

Sfinte Daniel, sihastru

dă-mi o gură de albastru
cu care să-nseninez
toată ființa-n sol diez.

Să pot strânge în pahar
toată liniștea din har,
s-o dau lumii să învețe
armonia-n două fețe.

Lasă-mă să-mi limpezesc
ochiul meu cel pământesc
în marea de pe zid,
în care să mă închid.

În capela ta sixtină
să rămânem fără vină,
la judecata de apoi
tu te roagă pentru noi.

Rugăciune

S-a-mbolnăvit în mine
și cerul și pământul,
ajută-mă stăpâne
să descifrez Cuvântul.

Să mă trezesc din somnul
vâscos, care mă strânge
și sparge-nchipuirea
din mine, să pot plânge.

Ajută-mă să vindec
noianul de-ntunerice
și pe coperta vieții
să scriu un alt generic.

10.01.2000

Ecoul

Furtuni, talazuri și torente
se strâng în spumă, se frământă,
pe când e soarele-arzător
în tine frigul aprig cântă,
când primăvara debutează
cu flori și raze se-mpletește,
în ochii tăi se scutur frunze
și vântul aprig biciuiește,
iar eu de tine mă apropii,
mă-ngheață recea ta privire
și-atunci mă pierd în sumbre
gânduri
și chem a nopții-nvăluire
și mă întreb, când la răscruce
de gând și căi eu am ajuns,
pe care drum s-ajung la tine
și nu găsesc niciun răspuns,
ori soarele-ți trimite raze

din care tu îți faci manta,
sau noaptea tainic te-mpresoară

ca eu să nu te pot vedea,
încerc să potolesc furtuna
și liniștea încerc s-o chem,
dar e zadarnică trudirea
și poartă un ceresc blestem:
să fiu mereu dusă de valuri
și singură ca Prometeu
de-ncerc să strig, aud departe
al gândurilor trist ecou.

1973

Aruncarea monedei

Mă mai preling și mai răsar,
și vindec marea, și-o tresar.

Mai urc în mine și cobor,
cu aripi șiroinde zbor.

Mai vine frigul să-mi respire
toți schimnicii din mănăstire.

Pe când moneda lunii-și cată
o visterie adecvată.

Sofia
– pentru nepoșica mea –

Ești micuță ca o găză,
încerci să dezlegi mistere
înotând în ochii mamei,
ești cea mai de preț avere.

Suflețel sculptat în raze
de esență și lumină,
gingășie nepereche
care vindecă și-alină.

Adierea unui înger
risipind ceața din noi,
călăuză pentru drumuri
nepătate de noroi.

Cu privirea ta de aur
speli lingouri de tăcere,
cu un zâmbet cureți lumea
de tristețe și durere.

Ești o amplă teoremă
dezlegându-se mereu
cu răbdare și iubire
chiar de către tatăl tău.

Ochi magnetic
– lui Nichita Stănescu –
in memoriam

El era numai inimă,
străveziu de atâta iubire,
de aceea desfrunzea
fiecare secundă
cu surâsul lui de zeu
șlefuit de himere.

El era numai lacrimă,
neîncăput în arcada luminii,
de aceea se oglindea
în adâncul pământului
ca-ntr-o aripă,
smulsă, de înger.

El era numai imensă neliniște,
străbătând insomnia,

de aceea obișnuia

să-și lase chipul cel limpede
pe buzele pietrelor,
în semn de protest.

El era numai cavaler imuabil,
pretutindeni somat de zăpezi,
de aceea prin sângele său
filtra dimineața,
aruncând-o sub pașii noștri
ca pe-o carte de vizită.

Logaritmul tăcerii

Doamne,

Iar m-arunc în gândul tău
Ca să-mi recreezi făptura,
Să nu mai rostesc cu gura
Numai pomeniri de rău.

Doamne,

Să cuprind cu inima
Și cu mintea mea puțină
Strălucirea ta divină,
Un Tabor aş sublima.

Doamne,

Gata sunt să intru-n ritm
Cu lumina și culoarea
Răsfoind din valuri marea
Prin tăceri de logaritm.

Doamne,
Fă-mă tu să fiu oricând
Din cununa ta o rază
Ce secunda traversează
Tot adâncul luminând.

Doamne,
Pune-mi tu din nou pe deget,
Cu pecete de cer, inelul
Să-mi înmoi în Psalmi penelul.
La urcușuri să nu preget.

Doamne,
Cel ce vii la noi în taină
Cu iubirea ta enormă,
Nu mă scoate la reformă.
Dă-mi a Duhului tău haină.

Doamne,
Oglindește-te în mine
Prin lucrare dă-mi misterul,
Noi, românii, întru tine
Fă să ne-nrudim cu cerul.

Miracol

Pietre limpezi de smarald

În priviri copiii poartă,

Trec prin ele și mă scald

Și-n cer se deschide-o poartă.

Sfinții

Sfintii noștri-s alfabetul,
O oștire de lumină,
Care-și duc închis secretul
Într-o cruce bizantină.

Acum (23.12.1989)

Acum, sub gloanțele trasoare
Durerea noastră dă în floare;
Neîncetat.

Și mame nu mai știu a plânge
Decât cu lacrima de sânge;
A propriilor fii.

Pe rug minciuna este arsă
Pe când istoria ne varsă
Peste Isus.

Călcăm cu inima în mână
Peste Bastilia română
Care-a căzut.

Mi-e dor de Nichita

Mi-e dor de Nichita,
Ca pietrei de zbor.
Mi-e dor de Nichita,
Neant curgător.

Mi-e dor de Nichita,
Vistier de cuvinte,
Ca păsării Phoenix
De cenușa fierbinte.

Mi-e dor de Nichita,
Etern mesager,
Fereastra deschisă
Din noi, către cer.

Mi-e dor de Nichita,
Ca pietrei de zbor.
Mi-e dor de Nichita,

Neant curgător.

Incursiune în astral

Eu sunt balsamul de cuvinte
pe rana ta cea mai adâncă,
sunt aurora boreală
ce n-a fost răsărită, încă.

Eu sunt pagoda ta de fluturi
în care vrei să-ngropi trecutul,
sunt armătura disperării
din care-ți ricoșează scutul.

Eu sunt mirabila icoană,
sunt limpezimea și misterul,
sunt mica ta eternitate
prin care se revarsă cerul.

Eu sunt reversul amăgirii,
sunt uneltirea bucuriei,
sunt îngerul durerii tale

scurs la picioarele Mariei.

Eu sunt chiar clinchetul speranței,
sunt o medalie-a luminii,
în piramida ta de gheață
nebun ce-și răsădește crinii.

Eu sunt o nișă pentru suflet
în alergarea ta eternă,
sunt timpul ce-ți sculptează mistic
în rouă neștiută pernă.

Eu sunt ediția de seară
a unei lacrimi divine,
sunt oază de luciditate
întinsă-ntre Isus și tine.

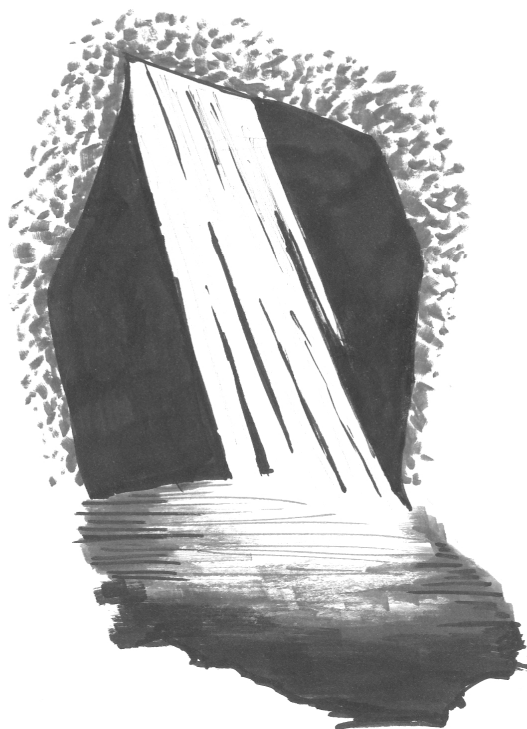
Cascadă de lumină

Sunt o cascadă de lumină

Dintr-un tărâm necunoscut,

C-o reverență bizantină

Vin, Doamne, mâna să-ți sărut.

Sculptură în vid

Absența ta, în sfeșnic
mai rumenește ceara.
Priviri sculptează vidul,
În marmori de Carrara.

Poeta **Nina Caba** s-a născut la data de **13 decembrie 1954**, în localitatea **Bordeni**, județul Prahova.

Este absolventă a Facultății de Zootehnie și Medicină Veterinară din Cluj-Napoca. A lucrat ca inginer zootehnist în Ulmeni și Baia Mare. A debutat cu poemul **Constelații** în Suplimentul literar artistic al Scânteii Tineretului în anul 1981. Colaborează la publicațiile *Luceafărul*, *Pentru socialism*, *Graiul Maramureșului*.

Volume de poezii:

Alibi pentru fetița cu chibrituri. București : Litera, 1984. 32 p. : il.

Acesta e prețul ; Săgeata din arc. București : Litera, 1984. 64 p. : il. (cu Marius Caba)

Solo pentru piramide : poeme. Baia Mare : Scriptorium, 2002. 52 p. : il.

Sursa: Temian, Laura; Marinescu, Otilia; Brezovszki, Ana-Maria. *Autori maramureșeni* : dicționar biobibliografic. Baia Mare : Umbria, 2000, p. 125-126, 157.

CUPRINS

Cuvânt înainte.....	5
Mesaj	10
Radar.....	11
Frescă.....	12
Aripă de aer	14
Kinetos.....	15
Menuet.....	18
Îndeletnicire cotidiană	20
Contagiune.....	21
Palimpsest cu fructe de pădure.....	22
Femeie de ceasornic	24

Haiku	26
Geneza unui frig imens	27
Fotograme în sepia	28
Renaștere	30
Porunca a VI-a.....	31
Rapsodie pentru F. G. Lorca	32
Memento 08.08.1984.....	34
Oglinzi de rouă	36
Contur sonor	37
Ecouri în pupile	38
Pe dinlăuntru.....	39
Chihlimbare	40
Poluat cu himere	41
Lustruite florete	42

Logaritmul tăcerii

Transfuzie	43
Spirala sufletului.....	45
VARIANTĂ	46
Logica unui armistițiu	47
Strivit între coperti de carte	48
Eternul din pupile	50
Suspin	53
Cortină de lacrimi	54
Sechestru	55
Mirosea a clar de vânt	57
Repetitive.....	59
Autoportret	60
Radiografia unui discurs.....	61
Psalm	62

Albastru de Voroneț	63
Rugăciune	64
Ecoul.....	65
Aruncarea monedei.....	67
Sofia.....	68
Ochi magnetic.....	70
Logaritmul tăcerii	72
Miracol	75
Sfinții	76
Acum (23.12.1989).....	77
Mi-e dor de Nichita	79
Incursiune în astral	81
Cascadă de lumină.....	83
Sculptură în vid	85

